

Hvordan kan det skape menighetsarbeid?

Morgenposten 27. 12. 38

Er 80 pct. av befolkningen utenfor kristelig påvirkning?

Og hvorledes skal man kunne nå dem?

I hver menighet må der opprettes arbeidsavdelinger hvor legfolket kan være med.

Sogneprest S. Frøland og res. kap. E. Brekke uttaler sig til Morgenposten

I den senere tid har det fra kirkelig hold vært sterkt fremhevet at legfolket — menigheten — ikke bare må være en «hørende menighet» men den må også være en aktiv menighet.

Slik som forholdet har vært gjennom århundrer kan det ikke fortsette lenger, utviklingen har også nådd kirken, og det har kanskje de mange frivillige organisasjoner vist den. Hittil har det som regel bare vært presten som har vært i aktivitet. Han skal være med i alle foreninger, skal det holdes en tale, eller en kort andakt, så må presten budsendes, for han skal brukes til den slags, er den almindelige mening.

Det er gledelig at når det først kommer et krav om at legfolket må få en bredere plass i menighetsarbeidet, så er prestene de som tar saken op og viser derved at de gjerne vil ha legfolket aktivisert i menighetsarbeidet.

Mange mennesker er aktivt innstilt, de vil gjerne vie sine evner, krefter og tid til det arbeid som har fanget deres interesse, og når de ikke får anledning til dette innen sin menighet, hender det ofte at de slutter sig til andre organisasjoner hvor man kan delta mer aktivt.

På den Norske kirkes Presteforenings generalforsamling i høst, kom biskop Berggrav ganske sterkt inn på den tanke å opprette «celler» eller arbeidsgrupper innen menighetene. Morgenposten refererte biskopens foredrag, og man vil huske hvorledes han understreket nødvendigheten av at menighetslemmene kom med i arbeidet.

I enkelte menigheter har man

allerede gått igang med grupper, og det viser sig at det er av det gode. Arbeidet går frem, mange nye blir med, og meget utrettes både åndelig og sosialt innen menigheten.

Arbeidsgruppene i Fagerborg.

I en av de større Oslo-menigheter, Fagerborg, har man i de siste tre år med stort hell innført «arbeidsgruppe-systemet», og Morgenposten har hatt en samtale med res. kap. Egil Brekke om dette arbeid.

— Hvordan har De arrangert disse menighets- eller arbeidsgrupper?

— Jo, vi har gjort det på den måte at 5—10 personer danner særskilte grupper innen menigheten. Damene har sine grupper, mennene sine, og ungdom og eldre har også sine spesielle grupper. Derimot gjøres det ingen forskjell sosialt sett, alle er velkommen, alle tas hjertelig imot. Og innen de enkelte grupper er alle «du's» og gode venner og kamerater. Vi har nu 18 slike grupper i Fagerborg menighet, men ikke så få av medlemmene er bostatt i andre menigheter. Man henstiller dog til disse at de tar del i arbeidet innen sine respektive menigheter.

Vi har ingen særskilte ledere for gruppene, hver og en har sin tur til å lede. Vi samles til møtene på bestemte tider, vi har alltid med vår bibel og leser et stykke sammen, ofte teksten for kommende søndag, et vers hver i tur og orden. Etterpå samtaler vi om det vi har lest — ikke diskusjon — men vi taler åpent og fritt ut med hverandre under taushetsplikt, og en bønn innleder og avslutter samværet.

Stor hjelp for presten.

Jeg er selv medlem av en gruppe, men De må ikke tro at jeg dermed er leder for den, eller har ordet hele tiden. Det er en stor hjelp for mig i min prestevirksomhet å få sitte og samtale med menighetsbrødre over en tekst som jeg næste søndag skal preke over i kirken. Det lærer mig å forstå hvad menneskene finner i teksten og hvilke vanskeligheter de enkelte har å kjempe med.

Ikke Oxfordgrupper.

Det er klart at dette gruppearbeid i høi grad er inspirert av oxfordbevegelsen, men våre grupper er likevel ikke oxfordgrupper, men menighetsgrupper. Det er kirkekristne, indremisjonskristne og oxfordkristne som her samles på grunnvollen av kirkens bekjennelse. Målet er selv å vokse kristenlivets sunde vekst og vinne andre for Kristus og menigheten.

En gang om måneden har vi fellesmøte hvor alle de 18 grupper kommer sammen for å lære av hverandre.

Nytt liv i menigheten.

— Har De merket noe til at disse grupper har noen innflytelse på gudstjenesten og menighetslivet?

— Ja, det har vist sig at begge har hatt gagn av gruppene arbeid. Opgaven er jo å opfostre til selvvirksomhet, samfunnsfølelse og menighetsarbeid. Menighetslemmene skal selv overta ansvaret og ikke bare legge alt over på presten.

Det gjelder å ha minst en erfaren kristen i hver gruppe, men etterhvert skal også de andre bli

04_03_038

LILO

så selvstendige at de aktivt kan bli med i arbeidet. Vi ønsker å få flest mulig gruppe-medlemmer med i søndagsskolen, ungdomsarbeidet, hus- og sykebesøk o.s.v. En god del er også blitt med.

Vi kan godt merke at den kirkelige virksomhet har fått nytt liv siden dette gruppearbeid begynte, og altergjestenes antall stiger stadig.

Retningslinjene.

— Er det noen bestemte retningslinjer for dette arbeid?

— Ja, vi har det, og etter punkt I skal våre grupper bygge på Guds ord og vår kirkes bekjennelses grunn. De har til oppgave å vinne mennesker for avgjort, bekjennende kristendom og samtidig hjelpe dem til å bli aktive menighetsarbeidere.

Gruppenes arbeid kan karakteriseres med de 5 B'er: Bot, bekjennelse, brodersamfund, bønn og bibel.

I Borgesyssel prosti

har også tanken om opprettelse av dette arbeid vært drøftet, og Morgenposten har bedt pastoralforeningens formann, sogneprest S. Frøland i Østre Fredrikstad om å fortelle litt om hvorledes arbeidet er lagt an der.

— Borgesyssel Pastoralforening består av 50 medlemmer, forteller sognepresten, og vi har på et par møter behandlet spørsmålet om effektivt menighetsarbeid.

Mangel på personlig ansvarsfølelse.

I menighetene er det som regel mange foreninger som arbeider for hvert sitt formål, og disse klarer sig stort sett selv hvad det angår det administrative og møtevirksomheten. Men de er avhengige av talere, og det blir ofte lite av de enkelte medlemmers aktivitet og personlige ansvarsfølelse. De er mottagende mer enn tjenende. Deres kristelige arbeid består vesentlig i å være møteforsamling. De kan derfor også bli møtetrette. Forsamlingene i disse foreninger er også stort sett de samme år etter år, selv om en og annen kommer til.

Presten blir i sitt arbeid trukket med i foreningene, og han blir ofte lagt beslag på slik at han vanskelig får tid til noe selvstendig og planmessig menighetsarbeid for å nå lenger.

80 pct. utenfor kristelig påvirkning.

Undersøker man hvor stor del av den geografiske menighet som er kommet med i foreningene, vil man nok finne at tallet er svært lite. Setter vi at 20 pct. er under kristelig påvirkning, blir det 80 pct. som står utenfor.

Vi kan ikke slå oss til ro med at det bare er en liten flokk som er med, og at det må så være. Vi må søke nye veier for å nå lenger, og for at det arbeid som gjøres kan bli virkelig effektivt. Men hvordan skal vi oppnå det?

Arbeidet må planlegges.

Først må presten som menighetens leder søke å planlegge sitt arbeid i større utstrekning enn før. Til denne planleggelse bør han knytte til sig de i menigheten som

på forskjellig måte kan bety noe. De kristne i menigheten må settes i aktivt arbeid på det område som passer for dem, f. eks. i barnearbeidet, ungdomsarbeidet, syke- og gamlebesøk m. m.

Et godt hjelpemiddel

er et menighetsblad som er menighetsaktuelt og bringes gratis inn i alle hjem i menigheten. Et frivillig bladkorps vil her finne en stor oppgave.

Omsorgen for den enkelte må få en central plass i menighetsarbeidet. Vi har satt alt inn på dette å t ale. Det vil kanskje være like så viktig å samtale. Man må samle alle som føler sig draget og som er søkende, til mindre og private sammenkomster. Guds ord må her være det samlende, man må også finne mennesker som har evne til å lede, og disse må oppmuntres til å danne nye samtalegrupper i menigheten. Med dette for øie var det ikke av veien å få istand i hver menighet en liten bibelskole, gjerne kveldsskole, med fast innmeldte deltagere.

Særmøter.

For å nå de som står helt utenfor bør man holde særskilte møter, f. eks. for industriarbeidere, skolefolk, for kvinner og menn o. s. v. Slike møter må grundig forberedes.

Men all virksomhet i menigheten må slutte op om gudstjenesten med ord og sakramenter. Den må være det centrale i alt arbeid.

Når det gjelder arbeid blandt barn og unge, må det nøie overveies hvad det kan gjøres for å oppnå en god forbindelse mellom skole og hjem.

Menighetsrådene

må gjøres til noe mer enn et kirketilsyn som steller med budgett, kirkehus og kirkegård. § 2 i menighetsrådsloven er hittil bare blitt en papirbestemmelse. Hvorfor ikke holde bibeltime med menighetsrådet, drøfte menighetens åndelige tilstand med det og vekke rådets ansvarsfølelse for menighetens åndelige fremgang.

Det vil i det hele ikke mangle oppgaver, det gjelder bare å ta fatt på en planmessig og målbevisst måte, slutter sognepresten.

Morgenposten har innhentet disse opplysninger hos «autoritetene» på området, og bringer dem videre til våre lesere. Mange har allerede bedt om at Morgenposten måtte ta dette spørsmål op, — noe som beviser at interessen for mer aktivt menighetsarbeid er våknet. Derfor kan det også kanskje bli til hjelp og veiledning for de som er interessert.

H. . m.